

[Krag.]

Borgmester Christensen ikke givet Instrukser i saa Henseende. Det har jeg heller aldrig paastaet; at en Borgmester skulde have givet de under ham sorterende administrative Myndigheder Instrukser om at falde i Søvn, er sikkert utænkeligt, og noget saadant har jeg heller aldrig paastaet, selvfølgelig ikke, men jeg har søgt Forklaringen paa, at Aldersrentenydernes Tal i Hovedstaden ikke er gaaet ned efter Revisionen af Aldersrenteloven i 1927, saaledes som Tilfældet har været og maatte være ude i Landkommunerne, deri, at man ser bort fra de indskrænkende Bestemmelser for Adgangen til at faa Aldersrente, som gennemførtes i 1927 ved Nedsættelse af Formue- og Indtægtsgrænserne.

Det er den eneste Forklaring, der er, og jeg har ikke paa nogen Maade beskyldt Københavns Kommune eller dens Forvaltning for at tilsidesætte Hensyn, som de skyldte at tage; men jeg har søgt Forklaringen paa, at Tilsidesættelsen finder Sted, deri, at disse Indkomster overhovedet har saa grumme ringe skattemæssig Interesse. Jeg tror, den højtærede Minister bør have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold; jeg vil opfordre ham til at søge tilvejebragt en Undersøgelse deraf og til sin Tid meddele Tinget Resultatet af denne.

Dernæst var der Spørgsmaalet om Enkebørnsloven, og dér sagde den højtærede Minister ligesom ogsaa det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, at først efter at jeg var gaaet af som Indenrigsminister, var jeg blevet klar over denne Lovs Indhold. Det er disse Fægtemetoder, som man er tilbøjelig til at bringe i Anvendelse, naar man staar en Smule vanskeligt i det. Jeg har jo ikke paa noget Punkt fremsat Udtalelser, som kunde tyde paa, at jeg ikke ved, hvad der staar i Loven. Jeg har oven i Købet citeret Loven. Hvor kan man saa komme og paastaa, at jeg ikke ved, hvad der staar i den! Det er jo ganske hen i Vejret.

Jeg har citeret Loven, men sagt, at denne Bestemmelse, naar den føres ud i Praksis paa den Maade efter sin strikte Ordlyd, fører ud i fuldkomne Urimeligheder, og det er blevet Tilfældet i det Eksempel, som jeg nævnte paa, at man gennemtvinger Refusionsydelse fra en Kommune til Enkebørnsunderstøttelse til en Enke, som har en saadan Indkomst som den, jeg her har nævnt. Men jeg har tilføjet, at hvis man ikke kan komme udenom en saadan Fortolkning af de citerede Ord, ja, saa maa Loven ændres paa dette Punkt.

Saa siger man: Ja, men hvorfor har

du ikke selv ændret den? det kunde du jo have gjort i sin Tid. Ja, det kunde jeg have gjort, og det vilde jeg have gjort, hvis dette Problem overhovedet havde foreligget for mig. Men det har det ikke. Der har aldrig til min Afgørelse foreligget Spørgsmaal om Støtte til Enker, som var kommet op paa Indkomster i Lighed med, hvad der her er Tale om. Jeg vilde, hvis et saadant Spørgsmaal havde foreligget til min Afgørelse, ganske afgjort havde sagt: Der er ikke den allerfjerneste Mening i, at en Enke, som sidder med en Indkomst af 6 000 Kr., skal ind under offentlig Enkebørnsforsorg. Kan hun gennemtvinge noget saadant i Henhold til Lovens Ord, som jeg gentager, at jeg har citeret, nu vel, saa maa disse Ord forandres; thi det har aldrig været Meningen med den Affattelse, Loven har faaet, at den skulde kunne bruges paa den Maade.

Om nogen Overdrivelse af grotesk Art, som det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven talte om, er der i denne Forbindelse aldeles ikke Tale, saa lidt som der er nogen Mening i at paastaa, at jeg ikke skulde kende Loven paa dette Punkt, navnlig da jeg selv for et Øjeblik siden har citeret den. Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven er fuldkommen enig med den højtærede Socialminister i den Afgørelse, den højtærede Minister har truffet; men han erkender paa den anden Side, at Loven er uheldig paa dette Punkt. Saa synes jeg, det ærede Medlem skulde anvende den store Indflydelse, som jeg jo ved, han for Tiden har hos den højtærede Socialminister, til at sikre, at Loven bliver ændret.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven forsikrede, at der ikke var sluttet noget Forlig mellem Regeringspartierne og de Konservative om denne Lovgivning. Den Hvisken, som jeg har hørt, som breder sig ud over Landet, og som naar ens Øren, hvor man kommer, har altsaa intet med det faktiske at gøre. Ja, ja, jeg vil sige, det ærede Medlem faar trøste sig; hvad der ikke allerede er sket, det kan maaske komme. Naar jeg tænker tilbage paa de søde Moltoner, der lød i den højtærede Statsministers første Tale her under Finanslovbehandlingen overfor det konservative Folkeparti, og naar jeg hører den skønne symfoniske Duet, som den højtærede Socialminister og det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven her har spillet, saa maa jeg sige, at der er i Sandhed stadig Moltoner, der er i Sandhed stadig Harper i Luften; og hvis en ny Terzet skal opføres i den kommende Tid, ind i hvilken denne Socialreform skal føjes som Scherzoen, da vil jeg